

Edward Rymar

70-lecie kościoła św. Bonifacego w Barlinku

Nadwarciański Rocznik Historyczno-Archiwalny nr 2, 159-160

1995

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

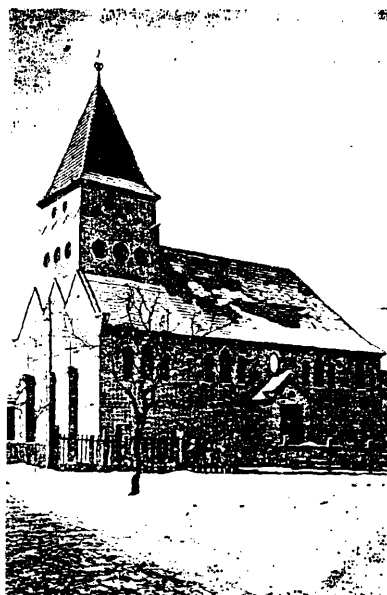
ścielny Schelhasse z Kassel w Hesji. Zwraca uwagę malowidło ołtarzowe przedstawiające w centrum postać Chrystusa z Ewangelią, świętymi Bonifacym i Jerzym po Jego bokach i inskrypcją o treści:

„Ego sum lux mundi, qui me sequitur, non ambulat in tenebris”.

Ks. Piątek dziękował miejscowej społeczności za najlepszy z możliwych prezent bożonarodzeniowy i podnosił szczególne zasługi myśliborskiego księdza dr. Jerzego Auditora (Ślązak), podniesionego właśnie z tej okazji przez arcybiskupa do godności proboszcza. Mszę koncelebrowali ks. Waliczek i Auditor. W 1924 r. kościół wzbogacił się o dzwon o wadze 170 kg, poświęcony św. Urbanowi. Był to dar od parafii Kórnica w powiecie Prudnik.

Kościół św. Bonifacego jest do dzisiaj ośrodkiem parafii barlineckiej.

(Opracowano na podstawie: „Schlesisches Bonifatius - Vereins-Blatt” z 1924 r. - czasopismo w bibliotece berlińskiej).

Kościół św. Bonifacego w Barlinku (1923 r.)

Edward Rymar

Pyrzyce

DLACZEGO I OD KIEDY GORZÓW?

Pochodzenie dzisiejszej nazwy Gorzów, miasta nad dolną Wartą założonego w 1257 r. i wówczas nazwanego Landsberg (początkowo Neu Landsberg w przeciwstawieniu do Alt Landsberg na zachód od Odry w dawnej ziemi barnimskiej), nurtuje i trapi nie tylko gorzowskich badaczy przeszłości. Dotąd bodaj najbardziej tajemnicę zgłębiał Jerzy Zysnarski, dając temu wyraz w artykule *Niejednej miejscowości Gorzów na imię...*: („Ziemia Gorzowska” 1993 nr 8 z 25 lutego). Ustalić zdołał, że nazwa była stosowana już w okresie międzywojennym na mapach i w polskich publikacjach, zwłaszcza przez Polaków w Niemczech. W 1939 r. w *Leksykonie Polactwa w Niemczech* Jan Osmańczyk pomieścił hasło „Gorzów nad Wartą n.n. Landsberg an der Warthe, miasto w rej. Słubice nad Odrą”. Dla J. Zysnarskiego nie ulega wątpliwości, że nazwę zastosowano przez analogię do Gorzowa na Śląsku, miasta założonego w 1274 r. w dolinie Proсны między Wieluniem i Opolem (Landisberg, potem Landsberg, podobnie wieś tego miana pod tym miastem), dla którego zamiennie już w średniowieczu używano nazwy Gorzów (Gorczo w 1300 r.). Po dalsze szczegóły odesłamy do wspomnianego artykułu Zysnarskiego, który też zwrócił uwagę na trzeci Gorzów, obecnie wieś w woj. bielskim koło Chełmka. Nas zainteresuje tu najdawniejsza metryka nazwy Gorzowa nad Wartą.

Odpowiedzi należy poszukiwać w pozostawionych przez „ojców chrześtnych” śladach z lat 1945-46. „Gorzów nad Wartą” to w 1945 r. w pierw stacja kolejowa, podczas gdy miasto za sprawą ks. Stanisława Kozierowskiego nazwano Kobylą Górą (o której pisał J. Zysnarski w art. *Skąd się wzięła Kobyla Góra?* „Ziemia Gorz”. 1993 nr 7 z 18 lutego i E. Rymar w art. *Dlaczego Gorzów był Kobylą Górą*, tamże nr 18 z 6 maja). Wobec oporu mieszkańców, którzy nie chcieli żyć w Kobyłej Górze, w 1946 r. Komisja Ustalania Nazw Miejscowych, nadająca nazwy
